

ĐOÀN KHÚC CHO ĐÀ LẠT

Pensée

Phong, Minh thân thương,

Vậy là bản mình đã xa Đà Lạt hơn 30 năm ! Thời gian thật quá dài đến không ngờ mỗi khi nhớ lại thành phố thân yêu của bản mình ngày nào đã bỏ bả lại, lãng quên đến nỗi nghi ngờ. Riêng B. , trong cuộc sống hiện tại nơi đất khách quê người, có rất nhiều khi tìm chút nỗi đau, óc nhớ quay quắt nhớ ngậm niếm xưa cũ. Đó là nhớ lúc trẻ trẻ se lạnh, sống ngoài trời với gió thổi nhè nhè , và cái "mùi" lạnh buốt của mai mỗi dịp giêng làm sao! Nhớ là đang sống ở Đà Lạt. Thời con gái của bản mình nơi Đà Lạt thật là tuyệt diệu, thời kỳ bản mình chia biệt gia đình với cha mẹ , anh em và trường Bùi thị Xuân, nhớ một thời hai nơi bản mình đã được các thầy cô dạy dỗ nên người.

Càng không thể nào quên tháng ngày dài êm đềm bên mình đã qua trên khắp các nẻo đường thành phố xưa đồi núi chung quanh, nơi đâu, chốn nào đâu đó là dấu chân bên mình. Lòng buồn khóc vì nhớ vô vàn con đường sáng sớm trên đường : dốc Duy Tân lên phố, khu Hòa Bình, qua Hàm Nghi, ngang cà phê Tùng, nhà hàng Me'kong... chùa Linh Sơn, trường B.Đ., trường CTCT... rồi phố áo dài trắng, áo len xanh xen lẫn tiếng nói, tiếng cười của bạn mình như đánh thức thành phố như nhô lên còn chìm trong sương mù.

Cuộc đời trôi đi đầy tiếc nuối và những bạn bè của tôi tam C Bùi thì Xuân niên khóa 69 – 72 đi khắp nơi, mọi địa phương cuộc đời : P góa bụa rồi mới tình yêu vì C, Võ B. khóa 23 hy sinh ngay sau khi ra trường, và O. thì M ra đời cũng mãi mãi không trở về. Ôi cái năm 1972, bao nhiêu con tim thiêu u nung mọi yêu tan nát, khổ đau ! Đ. n. l. p sách vở thơ, bài giảng ngao ngán. Ngày thi gần kề, tin tức chiến sự sôi động, ngổn ngáo yêu ra đi, mất tích, gục ngã. Chạy trốn khắp nơi, hời hợt, trông chờ... Có hôm vào lớp, tiếng khóc thay tiếng cười; sự im lặng thay cho không khí sôi động của giờ Văn, giờ Tâm lý học.

Như mãi tiếng hát lạc lõng của Thầy vang lên giữa đời thông trong mắt tôi cảm thấy, khóc mắt ngổn ngáo yêu mình còn chờ đợi đã rồi ra đi mãi mãi. Tình yêu mất đi, ngổn ngáo yêu không còn nữa, những tình yêu có thể chết đi được! Chao ôi cái sự yêu thương thiêu u nung trong chiến tranh mọi mãnh liệt làm sao ! „ Rồi đây mây trên đời và tình lang thang tìm kiếm nơi xa xôi rêu mòn...“. Tình yêu có thể vượt bậc hết mọi thứ trên đời hoặc chết đi khi ngổn ngáo yêu đã ngàn trùng xa cách. Thầy lang thang mắt mình trên đường phố học, áo trắng ngổn sinh giờ buổi trưa u uất, mắt xa xăm buồn bã. “Ngày này bên nhau sao không nói ra tình anh? Em vẫn còn là con bé ngổn ngáo n. đ. không nhận ra anh đã yêu em từ lúc em vừa 16 tuổi. Giờ đây mọi tình yêu vẫn theo em năm tháng dài dài đó cùng với nỗi ân hận đau đớn ngổn ngáo dày vò. Khi niềm em gặp anh từ nào ở trường Đoàn thể Đ. m, sau khi tan lớp học Hội Việt M. v. Quàng vai em, anh trở nên mất lo lắng buồn em về nhà ngay vì trời đã khuya và rồi tôi nhớ. Anh bao giờ cũng vậy, cứ như ông anh cả! Giờ đây khi đã làm vợ, làm mẹ, mọi khi tôi nhớ ngổn ngáo anh em luôn ân hận đã không đáng yêu với anh, đã không đem đến cho anh một chút ân tình nào đáng ghi nhớ cho em còn sống và cho anh đem theo“.

Đà Lạt buồn, như những tình yêu dang dở thiêu u nung của bạn mình với Ph. ng và Minh như ? . Ngổn ngáo đời rồi đi, khóc như ngổn ngáo yêu, âm thầm viết thành thơ như K., mắt tôi như lòng ít nói, hoặc khóc hoài như N. và mê nghe “nỗi đau trong lòng đau“. Đau đớn khi xa, dang dở ân tình lúc còn thanh xuân hay bây giờ đây, tóc đã điếm buồn và buồn “những mắt cho tôi tìm mắt thoáng nhìn xa, cho tôi gặp ngổn ngáo xa xôi...“. Khi niềm xa, đôi âm cũ nơi Đà Lạt mãi mãi còn đọng trong đáy trái tim, nỗi sâu thẳm ký ức, mãi mãi là những ghi nhớ bên cạnh mọi đời ngổn ngáo - đ. an rồi về cho bạn bè còn sống quê nhà – là ký ức ấm áp như cho những ai đang tha hương, phiêu bạt.

Xa quê, xa mẹ thân yêu trèo mả, nấp sống nấp chết vẫn mình đưa chen vết chết làm con người thêm khô khan, cằn cỗi. Tôi sống gần như mai một đi vì mãi lo vết lằn vết cuốc sống, con người cơ rút lại thành những tiếng u ồ c đờ. Cuộc sống gần như máy móc tẻ nhạt, sáng tối đi về một nhòai vì sinh nhai, cuộc sống có gì vui khi không có niềm vui mà đến, tìm một tiếng cười bên tri âm không dễ có niềm vui đây. Mọi người sống quanh mình, gần mình kiêu hãnh, lòng - họ là chết nhà, là những người nhân đạo đi về đám người một quê hương. Có một số người Việt sống gần, quanh năm chúm mũi lao vào các công việc kiếm sống suốt ngày đêm.. Tuy nói cùng một tiếng, hiểu nhau dễ dàng nhưng không thể tìm đâu những tiếng tiếng người, tâm đức.

Phong, Minh thân,

Lời một mùa Xuân nở trên xoàng người. Chúng ta phải còn chờ đợi đến bao lâu nữa mới thể có được đón Xuân trên quê hương, để được nghe tiếng pháo đón giao thừa rộn rã và được nghe tiếng chuông chùa Linh Sơn vang lên khắp nơi trên đất Việt trong những ngày Xuân ? Đến bao giờ, bao giờ nhé ?...

Tặng Cảnh

Pensée Dalat

